

„мозъкът и усещамъ болки и въ умътъ си и въ мислитъ си . . . А когато заболятъ мислитъ, това е върхътъ на трагедията“ . . .

* * *

— Охъ, нѣмамъ вече сили . . . — каза сестра Ангелина и безпомощно отпусна ръцетъ си.

— Да . . . па и късно е вече . . . трѣбва да си починамъ и ние, поне малко.

Още не излѣзла последната дума отъ устата ми, часовникътъ удари 12 и засвири Санта Лучия де Ламерморъ. Тия тихи звуци се разлѣха, като балсамъ въ нашитъ души и безъ да си кажемъ думица съ цѣлувка си пожелахме лека нощъ.

Отидохъ да видя Тихолъ, той спокойно спи и отъ разкривената му уста излизатъ нѣкакви сподавени хъркания . . . поправихъ му главата и цѣлунахъ спящитъ му очи . . .

Боже! спаси го! Възвърни здравето му! Следъ тия страдания преживѣни на Каймакъ-Чаланъ, дай му повече слънчеви дни и въ изобилие радости. Той и неговитъ другари сж напълно заслужили да имъ се даде повече радостъ въ новия за тѣхъ животъ.

IV

10 ноемврий

Щомъ станахъ отъ леглото първата ми работа бѣше да отида да видя Тихолъ. Той бѣше се събудилъ и неговото здраво око спокойно и радостно следѣше бавно движуиятъ се слънчевъ лжчъ, който бѣше пробилъ тъмнитъ дъждоносни облаци и се вмъкналъ въ стаята на тоя живъ трупъ . . .

— Ти отдавна не си се радвалъ на слънцето . . . То изгрѣ днесъ, следъ като повече отъ тридесетъ часа си спалъ . . . Добре ли ти е?

— Да, много съмъ по-спокоенъ сега . . . Ахъ, сега, почнахъ да вѣрвамъ, че ще оздравѣя — фѣфли той и азъ виждамъ какъ радостта почва да грѣе въ очитъ му, а въ моята душа, като камбаненъ звънъ, пролетява нѣкаква нова радостъ, която нѣма нищо общо нито съ моята любовъ, нито съ моята страсть . . . И това е